Ви в ірій линете від сірого туману,
Від сірих днів, від соду і нудьги
На срібло чистеє спокійного лиману,
На пишні береги.

І скільки вас в борні розбилось об граніти,
І скільки вас сконало серед мук,—
Але і смерть була безсила вас спинити
І вбить ваш вільний дух...